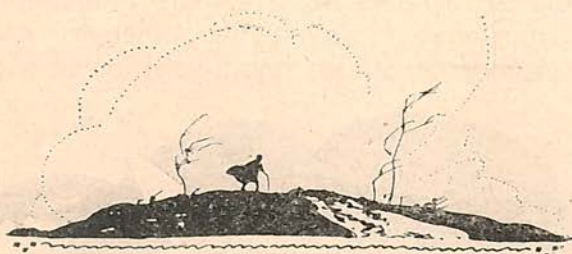

— Защо да не опитамъ? — си рече Мешко и веднага се залови за работа. Той нарина колкото можѣ повече снѣгъ върху аероплана, остави си само единъ тѣсенъ входъ, колкото самъ той да влѣзе, и се мушна въ аероплана. Той не се излѣга. Вжтре не бѣше вече тѣй студено, както по-рано и примрѣлиятъ за снѣгъ Мешко, увитъ здраво въ кожи и вълнени дрехи, заспа дълбоко. А въ това време две голѣми бѣли мечки, подушили човѣшко месо, предпазливо се приближаваха къмъ снѣжната колиба на Мешко.

Николай Фолъ

ЕСЕНЬ

Въ полунощи надъ полята
Лекъ вѣтрецъ хоро изви,
Стѣпка билкитѣ, цвѣтята,
Стѣпка нѣжнитѣ тревѣ.

Тжжно клюмнаха цвѣтята,
Сякашъ болестъ ги срази.
Плаче тихичко тревата,
Лѣе сребърни сълзи:

— Вѣтре, вѣтре, съжали ни,
На покой ни остави!
Вѣтерътъ съсъ смѣхъ отмина,
Къмъ леса хоро изви.

Сепнаха се дървесата,
Плахо зашумѣ леса:
— Не е вѣтеръ — есень злата
Вѣе своята коса!

Драго Поповъ